U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **S. H.,** zastoupen Mgr. Anetou Drbohlavovou, advokátkou se sídlem Hradec Králové SK Neumanna 725, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 4. 2004, č. j. 28 Az 235/2003 - 21,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky Mgr. Anety Drbohlavové **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 10. 2002, č. j. OAM-4588/VL-10-02-TZ-2002, jímž byla podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná a současně bylo rozhodnuto o neudělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v souladu se zákonem, neboť stěžovatel přicestoval přes Polsko, které je třeba považovat za třetí bezpečnou zemi, a měl v ní reálnou možnost o azyl požádat.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti namítá pochybení správního orgánu, který nezjistil řádně skutečný stav věci a neopatřil úplné důkazy a mezi jeho zjištěními a rozhodnutím není logická vazba. Stěžovatel je v zemi původu ohrožen na životě, nemá se kam obrátit pro pomoc a stát takové poměry trpí a podporuje je. V takovém případě by bylo možno použít i důvody humanitární ve smyslu § 14 zákona o azylu. Poukazuje na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podle něhož nikdo nesmí být podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu. Rozsudky Evropského soud pro lidská práva ve věci Crus Varas a ve věci Virvajah také založily odpovědnost státu za vyhoštění osobě, která v zemi určení může být vystavena reálnému riziku mučení a nelidskému

a ponižujícímu zacházení. Dále se stěžovatel dovolává názoru uvedeného v Příručce postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, čl. 53, podle něhož, je-li žadatel podroben různým opatřením, která sama o sobě nepředstavují pronásledování, ale jsou spojena s jinými zápornými faktory může logicky opravňovat k tvrzení o pronásledování. Z těchto důvodů navrhuje, aby rozsudek krajského soudu byl po veřejném projednání zrušen a aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že postupoval v souladu se zákonem a poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2004 sp. zn. 4 Azs 195/2004, podle něhož se při zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné se stěžovatel nemůže dovolávat posouzení důvodů azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu, neboť o nich nemohlo být v tomto typu řízení rozhodováno. Souvislost s označenými rozsudky Evropského soudu pro lidská práva vůbec není dána. Rozhodnutí soudu považuje za správné a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Podle § 109 odst. 1 s. ř. s. o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání – to nařídí považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování. Je tedy nerozhodný požadavek stěžovatele na „veřejné projednání“ pokud soud v tomto případě důvod k nařízení jednání neshledal.

Při rozhodování o kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud vázán jejím rozsahem a uplatněnými důvody (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. opravným prostředkem proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost lze podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1. s. ř. s. Tedy kasační stížností lze napadnout jen soudní rozhodnutí z důvodů pochybení, kterého se soud měl při rozhodování dopustit. Toto pochybení musí být v kasační stížnosti specifikováno, nestačí pouze označení, že stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za nezákonný. V daném případě však stěžovatel neuvedl žádnou konkrétní námitku proti postupu a rozhodnutí soudu, veškeré jeho námitky směřují proti postupu a rozhodnutí správního orgánu. Kasační stížnost se tedy opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. - tudíž je podle odst. 4 téhož ustanovení nepřípustná.

Pro úplnost je třeba uvést, že by kasační stížnost byla nepřípustnou i v případě, že by vytýkaná pochybení stěžovatel směřoval proti soudu, neboť podle téhož ustanovení je nepřípustná kasační stížnost, která se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

K tomu je třeba připomenout, že žádost stěžovatele o azyl byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tedy z důvodů, že stěžovatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi. Žaloba (opravný prostředek podaný k Vrchnímu soudu v Praze) stála na námitce, že na Ukrajině je ohrožen jeho život a v Polsku by před lidmi, kteří jej pronásledují, nebyl bezpečný. Soud v zamítavém rozsudku poukázal na hodnocení Polska jako bezpečné země, v níž stěžovateli nehrozí žádné nebezpečí, a dále zmínil nadbytečnost rozhodnutí správního orgánu o neudělení azylu podle § 13 a §14 i o nedostatku překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Soud byl přitom vázán žalobními námitkami podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Tedy krajský soud se řádně vypořádal s žalobními námitkami vztahujícími se k rozhodnutí žalovaného. Kasační stížnost pak svými důvody mohla směřovat jen proti tomu, jak soud rozhodl o uplatněných žalobních námitkách a v čem z jejich hlediska měl pochybit. Pokud kasační stížnost stojí na skutečnostech, pro které měl být stěžovateli udělen azyl, jde o důvody, jimiž se soud nemohl zabývat a nelze mu vytýkat, že nehodnotil skutečnosti žalobcem nenamítnuté v žalobní lhůtě či nerozhodné pokud směřovaly nad rámec rozhodnutí žalovaného (nehledě k tomu, že nedostatek hodnocení skutečností tvrzených v kasační stížnosti stěžovatel vytýká žalovanému a nikoliv soudu). Tento závěr plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu; např. v rozsudku ze dne 18. 3. 2004, č. j. 4 Azs 1/2004 - 68 tento soud uvedl: *Smyslem omezení stanoveného v § 109 odst. 4 s. ř. s. je zamezit situaci, kdy by Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl rozhodovat soud v předchozím řízení. Skutečnostmi, ke kterým soud nepřihlíží, je pak třeba rozumět možná pochybení správního orgánu při hodnocení jak skutkové podstaty, tak právních závěrů.*

Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud proto zkoumal, zda není dán některý z těchto důvod a dospěl k závěru, že nikoliv. Rozhodnutí krajského soudu nebylo zmatečné ani vadné, jeho rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, stejně tak jako nelze rozhodnutí žalovaného označit za nicotné.

Kasační stížnost stěžovatele tedy jako nepřípustná musela být podle § 46 odst. 1 písm. d), § 120 s. ř. s. odmítnuta.

V případě odmítnutí návrhu nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 1 x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a 1 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu